

Иван Вазов

В улиците тъмни

Във улиците тъмни
нощта царува йощ.
Ах, скоро ли ще съмне –
зора да пръсне нощ?

Да видя аз небето
тъмней ли, ил синей,
и слънчов луч полето
днес ще ли да залей.

Ах, там, в далечината,
де моя дух лети,
стоят под знамената
юнаците свети!

Чукарите са снежни,
реките са под лед,
пространствата безбрежни
немеят без привет.

Огрей ги, слънце златно,
и с тях – борците там,
топли ги благодатно,
влей мощ в гърди им тям.

Тям, тям са нужни сили,
топлик в снага, сърце,
гореща кръв във жили,
несмръзнали ръце.

Че подвиг страшен вършат
в борба с душман, стихий,
с венец да го завършат
те правят чудесий.

Нам топло е в леглото –
нам, лишните в тоз час –
тям коченей телото
под лъх на нощен мраз.

И чувствавам смущенье

и някаква тъга –
почти едно гризене
на съвестта сега...

Декември 1915 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4910>]